

Marianne Huizinga Roemersma: 'Jij was zo bijzonder' Het verlies van mijn dochter. Uitgeverij Boekscout, Soest 2013. ISBN 9789462069060 (Longembolie/Dood/Rouw/PO/1) Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Boek van 58 pagina's waarin Marianne Roemersma beschrijft hoe haar dochter Daniëlle, als zij bijna 32 is, stierf aan de gevolgen van een acute longembolie. Roemersma beschrijft wat het voor hen als ouders heeft betekend en hoe zij hiermee zijn omgegaan. Hun leven stortte in. Een enorm verlies dat bijna niet te dragen viel.

Over de schrijfster: Marianne Roemersma (1946) trouwde op 21-jarige leeftijd met haar echtgenoot Ton, met wie zij twee dochters kreeg, Michèle (1969) en Daniëlle (1972).

"Ik ben geboren in 1946 in Amsterdam. Ik ben getrouwd met Ton en heb twee prachtige dochters. Ik was gelukkig, tot het moment dat onze jongste dochter plotseling overleed. Met veel pijn en verdriet heb ik mijn leven weer enigszins inhoud kunnen geven. Na vijf lange jaren kwam er eindelijk het besef dat ik door moest met mijn leven. Het allesoverheersende verdriet ging over in intens gemis. Ons leven zal nooit meer hetzelfde zijn."

Korte Beschrijving: Roemersma beschrijft hoe haar leven is gelopen. Hoe haar moeder en vader stierven in respectievelijk 1980 en 1985. Hoe zij zwaar overspannen werd migraine aanvallen had, hyperventileerde en veel met de kinderen alleen thuis was omdat Ton vanwege zijn werk veel van huis was. Ze beschrijft het gezinsleven, de activiteiten die de meisjes deden en hoe ze in hun twintiger jaren zelfstandig gingen wonen. Daniëlle is een kind met een eigen willetje, verafschuwd oneerlijkheid, had een uitgesproken mening. Ze werd kapster, maar op haar 25ste krijgt ze RSI klachten waardoor ze haar beroep niet meer kan uitoefenen en zich omschoolt tot secretaresse. Ze had meerdere banen en werd steeds als collega gewaardeerd. De laatste jaren van haar leven was ze vaak bij Marianne omdat ze problemen had met haar vriend. Toch trouwt ze met hem, maar wil na een paar maanden huwelijk scheiden. Ze eet en slaapt dan slecht. In 2005 valt ze en breekt haar enkel. Ze wil dan alleen nog maar slapen en rusten, tv kijken, beweegt te weinig. Dat wordt haar noodlottig. En een week later overlijdt ze aan de gevolgen van een longembolie. Roemersma beschrijft hoe dan de zwaarste tijd van haar leven verloopt. (pag.21) Hoe zij verder moesten na de dood van hun dochter en hoe zij uiteindelijk toch hun leven weer hebben opgepakt. Het heeft jaren geduurd voordat dat lukte.

Wat viel op: Dit is een boek waarin duidelijk wordt besproken hoeveel pijn het doet om een kind te verliezen en dat rouwen tijd kost, hard werken is.

Citaten: Pag.19: 'Het hoeft allemaal niet meer. Een kreet naar boven: "Mam ik word niet lekker", en binnen 15 minuten overlijdt ze totaal onverwachts aan de gevolgen van een longembolie.'

Pag.20:” De zwaarste periode in ons leven begint, het ergste wat een ouder kan overkomen, overkomt ons, wij verliezen onze lieve dochter en moeten verder zien te leven met heel veel pijn en verdriet. Ik voel me geamputeerd en heb het gevoel zelf een stuk dood te zijn gegaan. Hoe komen we hier in godsnaam uit? Ik weet het niet meer, ik die altijd alles op een rijtje heb, weet even helemaal niets meer. Mijn hemel waarom overkomt ons dit, waarom wij?’

Pag. 31: ‘Jaren van therapie zullen nog volgen.’

Pag.37: ‘Soms kunnen Ton en ik niet met elkaars verdriet meer overweg.’

Pag.56: ‘In de acht jaar die nu achter ons liggen heb ik ‘geleerd’ om met mijn verdriet om te gaan.’

De auteur zelf over thema's/boodschappen in het boek:

ACCEPTATIE;

“Haar dood zal ik nooit accepteren, ik zal er mee moeten leren omgaan en proberen ermee te leven, maar accepteren zal ik het nooit”

DOOD;

“Ik wil haar bij me houden, ik kan het niet aan”

EMOTIES;

“In mijn hoofd is het één grote emotionele ruïne, een ruïne die ik steentje voor steentje weer zal moeten opbouwen”

PIJN;

“Ik ben beschadigd voor het leven en het besef dat ze er niet meer is, doet verschrikkelijk veel pijn”

WANHOOP;

“De pure wanhoop die op dat moment toeslaat is met geen pen te beschrijven”

VERDRIET;

“We zijn in een poel van verdriet terecht gekomen”

ROUW;

”Rouwen is zo zwaar, intens verdriet valt bijna niet te dragen”